

som jeg kunde ønske at udtale et Par Ord om, fordi den er gaaet saa aldeles upaaagtet hen gennem hele Behandlingen i Folkethinget, og det er Lovens § 10. Den siger, at, naar Politivrig- heden finder, at en Overtrædelse af denne Lov hidrører fra undskyldelig Misforstaaelse, bør den indskrænke sig til at advare den, der er i et saadant Tilfælde samt, om fornødent, udstede en of- fentlig Kundgjørelse til Veiledning og Advarsel, hvorefter der tilspies, at, naar en saadan Kund- gjørelse er udstedt, kan Undskyldning med Uviden- hed eller Misforstaaelse ikke længere antages. Jeg veed nu meget vel, at denne Paragraf ordret er tagen af § 17 i Forordningen af 26de Mars 1845; men den forekommer mig ikke at være ganske heldig, og jeg vil derfor tillade mig at sige et Par Ord om den. For det Første er det ikke nogen heldig Bestemmelse, at Politivrigheden skal indskrænke sig til en Advarsel, saaledes at der derved paa en Maade lægges et Baand paa Ov- righedens frie Bestemmelse i denne Henseende; men dernæst forekommer det mig, at den Bestem- melse, at, naar Kundgjørelse til Veiledning af Po- litivrigheden er udstedt, saa skal Advarsel ikke kunne finde Sted, saa gjælder ingen Undskyldning om Uvidenhed eller Misforstaaelse, aabenbart ikke er heldig; thi sæt, at en saadan Politibekjendtgj- ørelse er et Aar gammel, og den anvendes paa en Person, som først for et halvt Aar siden er kom- men til Kommunen, saa kan den aabenbart ikke have nogen Indflydelse pga. Behømmelsen af en saadan Mands Forhold; men det, som for mig særlig gjør, at Bestemmelsen ikke synes heldig, er, at den kommer i Strid med den almindelige Be- stemmelse, som vi have i Loven om Politivæsenet udenfor Kjøbenhavn af 4de Februar 1871 § 14 og den tilsvarende Bestemmelse i Loven om Po- litifagers Behandling i Kjøbenhavn af 1863. I disse Love, navnlig i den af 1871, staar nemlig, at, naar en Dommer finder, at en Sag eller en Forseelse er saa ubetydelig, at den kan afgjøres med en Advarsel, saa skal han være berettiget der- til; men han er dog ikke berettiget til at afgjøre en Sag med en Advarsel imod den Paagjældendes Protest; altsaa skal den Sigtede, naar han forlanger det, kunne faae en Dom. Dette har- monerer ikke med den i Forslaget optagne § 10; thi derefter kan, ja der staar endogsaa, at en Po- litivrighed skal, naar han finder, at det er en undskyldelig Forseelse, afgjøre Sagen med en Ad- varsel, hvorimod den Paagjældende, efter den al- mindelige Regel i Politiloven af 1871, kan for- dre en Dom. Man kan nu ganske vist sige, at dette vistnok meget sjældent vil indtræffe, at den Paagjældende fordrer en Dom; men det er dog ikke Tilfældet, og hvorfor? Fordi det meget ofte vil vise sig, at der er en Meningsforskel mellem Politimesteren og Bedkommende, om en Handling er tilladelig eller ikke, og en Meningsforskel, hvis Afgjørelse kan have væsentlig Betydning for den

Paagjældende, navnlig om han i Fremtiden kan blive berettiget til at foretage en Gjerning, for hvis Ulovlighed han sigtes. Derfor staar dette Spørgsmaal for mit Bedkommende saaledes, at jeg helst vil have hele § 10 ud. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; men jeg har blot villet tillade mig at henlede et eventuelt Udvalgs Op- mærksomhed paa dette Spørgsmaal.

**Formanden:** Den 1ste Landstingsmand for 8de Kreds har Ordet for en kort Bemærk- ning.

**Breinholdt:** Den Beroligelse, hvormed den ærede sidste Taler vilde tilfredsstille min Be- tænkelighed overfor den i § 5 skete Forandring, har jeg ikke fundet af nogen særdeles tilfreds- stillende Natur; thi naar han har henvist mig til § 7, hvorefter alle Forsamlinger ville være til- ladte, saaledes at der altsaa ingen Fare skulde være ved, om saadanne Forsamlinger blev tilladte efter § 5, da maa jeg sige, at jeg naturligvis gif ud fra — og det sagde jeg ogsaa, idet jeg slut-tede mig til flere Udtalelser, navnlig af den høit- ærede Justitsminister —, at § 7 vilde blive ændret i Retning af det Indhold, eller hen imod det Indhold, som Regeringens Lovforslag havde i sin § 7, og det blev temmelig bestemt antydet, end- ogsaa af den høitærede Justitsminister, at der maatte gjøres en Ændring i denne Retning. I saa Tilfælde var det netop jeg henledede Opmærk- somheden paa, at det vilde være ønskeligt, om der ogsaa blev foretaget en Forandring i § 5, da man ellers, selv om man ændrede § 7, i Genhold til denne § 5 kunde afholde enhverformeltst For- samling. Jeg troede derfor — og jeg skal til- føje, jeg tror det endnu —, at det kunde være nødvendigt, at det alene blev tilladt at holde saadanne Øvelser, naar Overvrighederne eller i Kjø- benhavn Politidirektøren maatte finde, at det var Øvelser, der virkelig vare af almindelig Interesse; og dette vil jeg gjentagende tillade mig at hen- vende Thingets og det eventuelle Udvalgs Op- mærksomhed paa.

**Justitsministeren (Melleman):** Med Hensyn til det sidst berørte Punkt, Øvelser, der tilfugte Uddannelse til Fædrelandets Forsvar, skal jeg tillade mig at bemærke, at man ikke egentlig har betragtet denne Bestemmelse som en Und- tagelse fra Forbudet imod offentlige Forsamlinger, idet man nemlig ikke har tænkt sig, at disse Øvel- ser kunne kaldes offentlige Forsamlinger; Menin- gen med Bestemmelsen er derimod den, at gjøre en Undtagelse fra det Forbud, der findes i Para- grafens første Punktum imod stædende Foretagen- der, idet der nærmest er tænkt paa Skytteforenin- gernes Øvelser, som ikke blot have den Eien- dommelighed, at de forsamle en Del Mennesker, men tillige den, at de gjøre Støi. Derfor er det,